

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 24 2017, nummers 522 – 548 dinsdag 27 juni 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2017

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Schadevergoedingsrecht.....	5
Handhaving	7
Omgevingsrecht	8
Wabo	8
8.40- en 8.42-AMvB's.....	10
Ambtenarenrecht.....	10

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Bijstand	11
Sociale zekerheid overig	13
Bestuursrecht overig	14
Wet natuurbescherming	14
Wet openbaarheid van bestuur	15
Vreemdelingenrecht	16
Regulier	16
Schengen	17
Asiel	17
Richtlijnen en verordeningen	20

Algemeen bestuursrecht

JnB2017, 522

MK CBB, 22-06-2017, 17/157

Nederlandse Zorgautoriteit, verweerster.

Awb 1:2 lid 1 en 3

BELANGHEBBENDE. Verweerster heeft de Stichting Proefprocessenfonds Clara Wichmann niet aangemerkt als belanghebbende in de procedure over de Prestatiebeschrijvingbeschikking integrale geboortezorg, op basis waarvan integrale tarieven voor de gehele geboortezorgketen in rekening kunnen worden gebracht. Het College is echter, gelet op het doel van de Stichting en haar feitelijke werkzaamheden, van oordeel dat de Stichting wel als belanghebbende aangemerkt dient te worden.

De statuten van appellante luiden voor zover hier van belang als volgt:

“Artikel 2

1. De stichting heeft ten doel:

a. het bevorderen van emancipatie van vrouwen en het bestrijden van hun discriminatie, in het bijzonder door het bevorderen van grensverleggende jurisprudentie.

[...]

2. De stichting tracht haar doel onder meer te verwezenlijken door:

[...]

e. middels voorlichting de bewustwording van vrouwen omtrent hun rechtspositie te bevorderen.”

Het College is van oordeel dat verweerster [...] een te beperkte uitleg heeft gegeven aan artikel 2, eerste lid onder a, van de statuten. Uit die bepaling blijkt immers niet dat de bevordering van de emancipatie van vrouwen waarvoor appellante opkomt, is beperkt tot de gelijke behandeling van vrouwen ten opzichte van mannen. “Emancipatie” kan immers ook ruimer worden gedefinieerd, bijvoorbeeld als gelijkstelling voor de wet of als het streven naar een volwaardige plaats in de samenleving vanuit een achtergestelde positie. In het tweede lid van artikel 2 onder e van de statuten kan een aanwijzing worden gevonden dat appellante met “emancipatie” op de bevordering van de rechtspositie van vrouwen in het algemeen doelt. De bevordering van de emancipatie van vrouwen hoeft zich dan ook niet slechts te uiten in het bestrijden van belemmeringen of ongelijke behandeling van vrouwen in de regelgeving of in het maatschappelijk verkeer, maar kan zich ook uiten in het streven naar een volwaardige positie in die situaties waarin de maatschappelijke structuren of de regelgeving zich naar hun aard specifiek of uitsluitend richten op vrouwen. [...]

Het College is van oordeel dat de feitelijke werkzaamheden die appellante pleegt te verrichten mede kleuring kunnen geven aan de uitleg van de in haar statuten opgenomen term “emancipatie”. Het College acht in het onderhavige geval voorts van belang dat appellante onweersproken heeft gesteld dat na het bekend worden van de plannen rond de integrale geboortezorg bij haar meldingen zijn binnengekomen waarbij zorgen over die plannen zijn geuit, dat zij vervolgens een expertgroep heeft opgezet en in actie is gekomen, waarbij onder meer actief is gelobbyd richting de politiek. Bij brieven

van 27 januari 2016 en 31 mei 2016 heeft appellante zich samen met enkele andere organisaties gewend tot de Minister van VWS. Appellante heeft in die brieven ervoor gewaarschuwd dat de voorgenomen wijzigingen in de geboortezorg het fundamentele zelfbeschikkingsrecht en de keuzevrijheid van vrouwen dreigen te beperken. Dit brengt het College tot de conclusie dat het zelfbeschikkingsrecht en de keuzevrijheid van vrouwen voor de zorg en de zorgverlener die zij wensen, waarvoor appellante in de onderhavige procedure opkomt, belangen zijn die door appellante krachtens haar doelstellingen en feitelijke werkzaamheden in het bijzonder worden behartigd. Het College is voorts van oordeel dat de door appellante behartigde belangen rechtstreeks bij het primaire besluit betrokken zijn. Verweerster heeft weliswaar terecht aangevoerd dat het primaire besluit slechts de bekostiging betreft van een andere organisatie van geboortezorg, maar gelet op de van verschillende kanten gekomen, hierna te noemen, signalen kan naar het oordeel van het College niet worden uitgesloten dat een en ander gevolgen zou hebben voor de keuzevrijheid van vrouwen en/of het recht op zelfbeschikking.

[ECLI:NL:CBB:2017:203](#)

JnB2017, 523

ABRS, 21-06-2017, 201606416/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Almelo.

Awb 4:6

HERHAALDE AANVRAAG. Toepassing van de uitspraak van de ABRS van 23 november 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:3131](#)). I.c. heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat uit de geschiedenis van totstandkoming van artikel 4:6 van de Awb noch uit de jurisprudentie van de Afdeling voortvloeit dat bij toepassing van die bepaling onderscheid wordt gemaakt tussen aanvragen van beschikkingen waarbij het bestuursorgaan geen beleidsruimte heeft en beschikkingen waarbij dat wel het geval is. Dat volgens [appellant] de Wet bag geen ruimte laat om zijn verzoek af te wijzen, geeft daarom geen aanleiding voor het oordeel dat de rechtbank heeft miskend dat het college in dit geval ten onrechte toepassing heeft gegeven aan artikel 4:6, tweede lid, van de Awb.

[ECLI:NL:RVS:2017:1632](#)

JnB2017, 524

Rechtbank Rotterdam, 26-04-2017 (publ. 16-06-2017), ROT 16/5202

Jeugdbescherming Rotterdam Rijnmond, verweerder.

Awb 1:3 lid 1

BESLUIT. Het evalueren van een plan als bedoeld in artikel 4.1.3. van de Jeugdwet is niet aan te merken als een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb, zodat eisers verzoek niet kan worden aangemerkt als een aanvraag als bedoeld in artikel, derde lid van de Awb.

[ECLI:NL:RBROT:2017:3208](#)

JnB2017, 525

MK CRvB, 15-06-2017, 16/3245 AW, 16/5693 AW

dagelijks bestuur van de Utrechtse Waarden Samenwerking.

Awb 6:6, aanhef en onder b

ELEKTRONISCH INGEDIEND BEZWAAR. Ingevolge artikel 6:6 van de Awb kan het bezwaar niet-ontvankelijk worden verklaard, mits de indiener de gelegenheid heeft gehad het verzuim dat aanleiding geeft het bezwaar niet-ontvankelijk te verklaren, te herstellen binnen een hem daartoe gestelde termijn. Gelet op artikel 6:6, aanhef en onder b, van de Awb moet ook als een elektronisch ingediend bezwaar op grond van artikel 2:15 van de Awb wordt geweigerd, gelegenheid tot herstel van dat verzuim worden geboden alvorens niet-ontvankelijkverklaring aan de orde kan zijn.

[ECLI:NL:CRVB:2017:2145](https://ecli.nl/crvb/2017/2145)

JnB2017, 526

MK ABRS, 21-06-2017, 201605041/1/A3

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Haarlemmermeer.

Awb 10:32 lid 1, 10:29 lid 1, Wet luchtvaart 8.9 lid 3

VERKLARING VAN GEEN BEZWAAR IN DE ZIN VAN DE LUCHTVAARTWET. Uit artikel 10:29, eerste lid van de Awb, vloeit geen verplichting voor de staatssecretaris voort om te onderzoeken of een gedeeltelijke goedkeuring van een verklaring van geen bezwaar mogelijk is.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in haar uitspraak van 24 juni 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1986](https://ecli.nl/rvs/2015/1986), houdt de verklaring van geen bezwaar als bedoeld in artikel 8.9, derde lid, van de Wet luchtvaart een toestemming als bedoeld in artikel 10:32, eerste lid, van de Awb in.

Ten tijde van belang was gelet hierop afdeling 10.2.1 van de Awb over goedkeuring in het kader van toezicht op een bestuursorgaan, van overeenkomstige toepassing op de verklaring van geen bezwaar. Bij toezicht is terughoudendheid vereist en dat brengt met zich dat in beginsel slechts een oordeel wordt uitgesproken over het aan goedkeuring onderworpen besluit in zijn geheel.

Artikel 10:29, eerste lid, maakt een uitzondering op dit beginsel mogelijk door te bepalen dat het toezichthoudende orgaan een besluit gedeeltelijk kan goedkeuren, indien gedeeltelijke inwerkingtreding strookt met aard en inhoud van het besluit. Daarbij verwijst de Afdeling naar de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling, Kamerstukken II 1993/1994, 23 700, nr. 3, blz. 188. In dit licht kan Beagle niet worden gevolgd in haar standpunt dat uit artikel 10:29, eerste lid, een verplichting voortvloeit om te onderzoeken of gedeeltelijke goedkeuring mogelijk is.

[ECLI:NL:RVS:2017:1646](https://ecli.nl/rvs/2017/1646)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB2017, 527

MK Rechtbank Oost-Brabant, 24-05-2017 (publ. 13-06-2017), SHE 15/6236 en SHE 16/1286

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Roermond, minister van Infrastructuur en milieu.

Wet gemeenschappelijke regelingen (Wgr) 94

Regeling nadeelcompensatie Verkeer en Waterstaat 1999 (Regeling)

Besluit ruimtelijke ordening (Bro) 6.1.3.2, 6.1.1.1 aanhef en onder c

Planschadeverordening Roermond 2008 (Verordening) 4

SCHADEVERGOEDING. Aanleg A-73. Nadeelcompensatie en planschade. Het college van B&W is in dit geval niet bevoegd te beslissen over de nadeelcompensatie van de uitvoeringsschade.

In dit geval is de schijn van partijdigheid gewekt door de schadecommissie nu zij is benoemd door RWS, de derde-belanghebbende in de planschadezaak.

[...] [Beslissing] op de aanvraag van eisers om een tegemoetkoming in planschade [...] [i.v.m.] realisering van de Rijksweg A73-Zuid alsmede op het verzoek van eisers om nadeelcompensatie als gevolg van de (tijdelijke) uitvoeringsschade als gevolg van de aanleg en ingebruikname van de A73 [...]

[...] Eisers betwisten in de derde beroepsgrond onder meer dat het mogelijk is om de bevoegdheid tot het beslissen over een verzoek om nadeelcompensatie over te dragen van RWS aan de gemeente.

[...] RWS en de gemeente Swalmen hebben beoogd om door middel van een bestuursovereenkomst de bevoegdheid van RWS om te beslissen op een verzoek om nadeelcompensatie over te dragen aan de gemeente Swalmen. Ook al is RWS uit hoofde van de overeenkomst niet gehouden om meer te vergoeden dan de door haar zelf bepaalde eigen bijdrage, de uiteindelijke beslissing over de hoogte van de nadeelcompensatie wordt op basis van de bestuursovereenkomst door het college genomen en niet door RWS. De verantwoordelijkheid over deze beslissing ligt op basis van de bestuursovereenkomst bij het college en niet bij RWS. De vraag is of deze overdracht van bevoegdheden is toegelaten. De Regeling is een beleidsregel ter uitvoering van de bevoegdheid van RWS om een schadebesluit te nemen op grond van artikel 3:4, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). De Awb voorziet ten tijde van de indiening van het verzoek om nadeelcompensatie van eisers, (en voorziet nog altijd) niet in de mogelijkheid van delegatie van de bevoegdheid te beslissen op een verzoek om een schadebesluit. Van een besluit ten behoeve van een bijzondere regeling op basis van artikel 94 van de Wet gemeenschappelijke regelingen (Wgr) tussen het Rijk en de gemeente Swalmen is niet gebleken. De Wgr biedt niet de mogelijkheid om langs een andere dan in de Wgr beschreven weg de bevoegdheid van een rijksoverheid aan een gemeentelijke overheid over te dragen. Nu er geen wettelijke grondslag kan worden gevonden voor de overdracht van de bevoegdheid, is deze overdracht volgens de rechtbank niet rechtmatig. De door eisers gevorderde tijdelijke en permanente uitvoeringsschade als gevolg van de aanleg van de A73 en het gebruik van de A73, kunnen niet worden toegerekend aan door de gemeente Swalmen genomen verkeersbesluiten. RWS was bevoegd hierover te beslissen en niet het college. Het college is slechts bevoegd te beslissen over nadeelcompensatie als gevolg van door de gemeente genomen besluiten op grond van de Wegenwet en de Wegenverkeerswet. De enkele omstandigheid dat een verzoek bij het college is ingediend, maakt niet dat het

college bevoegd is op dat verzoek te beslissen. Het college had het verzoek in zoverre moeten doorzenden aan RWS. Het bestreden besluit, voor zover dit betrekking heeft op gevorderde tijdelijke en permanente uitvoeringsschade als gevolg van de aanleg van de A73 en het gebruik van de A73, is daarom eveneens onbevoegd genomen.

[...]

Naar het oordeel van de rechtbank is in dit geval de schijn van partijdigheid gewekt door de schadecommissie. Door de schadecommissie wordt zelf aangegeven dat zij is benoemd door RWS, de derde-belanghebbende in de planschadezaak. [...] De enkele omstandigheid dat de schadecommissie ook is benoemd door de gemeente Swalmen als adviseur in planschadezaken, sluit niet uit dat de schadecommissie door RWS is benoemd. Dit is volgens de rechtbank niet juist, nu RWS een mogelijke derde-belanghebbende is ten aanzien van het planschadeverzoek van eisers. Het geeft geen pas dat een derde-belanghebbende inspraak heeft bij de benoeming van de planschadebeoordelingscommissie, laat staan dat deze derde-belanghebbende de planschadebeoordelingscommissie benoemt. Hierbij is extra wrang dat het college eisers niet in de gelegenheid heeft gesteld de schadecommissie te wraken. [...] Omdat de schijn van partijdigheid is gewekt, mag het college het advies van de schadecommissie niet aan zijn besluitvorming ten grondslag leggen. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2017:2820](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2017, 528

Rechtbank Overijssel, 15-06-2017, Awb 17/1176

college van burgemeester en wethouders van Olst-Wijhe, verweerder.

Awb 5:32a lid 2

BEGUNSTIGINGSTERMIJN LAST ONDER DWANGSOM. Toepassing van de uitspraak van de ABRS van 3 mei 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:1179](#)). Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is de gestelde begunstigingstermijn voor verzoekster onredelijk kort om aan de opgelegde last te kunnen voldoen.

Verweerder heeft gesteld dat verzoekster voorafgaand aan het opleggen van de bestreden last onder dwangsom al voldoende tijd heeft gehad om de nodige maatregelen te nemen. Om die reden kon volgens verweerder in het bestreden besluit worden volstaan met een begunstigingstermijn van iets meer dan twee weken.

Niet in geschil is dat het geheel of gedeeltelijk uitzetten van de ventilatoren in de inrichting niet is aan te merken als een mogelijke maatregel om aan de last te voldoen.

Tussen verweerder en verzoekster lijkt voorts niet in geschil dat het plaatsen van frequentieregelaars de beste oplossing is voor het voorkomen van verdere overtreding. Mede op basis van het verhandelde ter zitting en de door verzoekster overgelegde order- en opdrachtbevestiging, acht de voorzieningenrechter het aannemelijk dat iets meer dan twee weken te kort is voor het bestellen en plaatsen van de frequentieregelaars.

[ECLI:NL:RBOVE:2017:2494](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2017, 529

Rechtbank Oost-Brabant, 12-06-2017 (publ. 21-06-2017), SHE 17/175

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Haaren, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 1.1a lid 1

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 4

WABO. Kruimelgevallenregeling. Met de beleidsregel heeft verweerder de mogelijkheid om, voor het tijdelijke gebruik van een woning als plattelandswoning, een vergunning te verkrijgen op grond van de kruimelgevallenregeling geheel onmogelijk gemaakt. Deze categorale uitsluiting van de toepasselijkheid van deze regeling in een beleidsregel kan, als kennelijk onredelijk, niet worden aanvaard.

[ECLI:NL:RBOBR:2017:3205](#)

JnB2017, 530

MK Rechtbank Noord-Nederland, 14-06-2017 (publ. 20-06-2017), LEE 15/ 5174

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Vlagtwedde, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, onder c,

2.10 lid 1 aanhef en onder c, 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 3°

Besluit omgevingsrecht (Bor) 6.5 lid 3

WABO. Het in bijlage B bij het besluit van [...] bepaalde, namelijk dat geen verklaring van geen bedenkingen vereist is indien de aangevraagde activiteit niet past binnen de door de raad gestelde kaders en door het college wordt geweigerd om toepassing te geven aan artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 3°, van de Wabo, kan niet worden aangemerkt als een rechtsgeldige aanwijzing van een categorie van gevallen. De vraag wie bevoegd is zich een oordeel te vormen over de toelaatbaarheid en wenselijkheid van de afwijking van het bestemmingsplan is slechts afhankelijk van de wens van verweerder om al dan niet mee te werken met de vergunningaanvrager. Op deze wijze wordt de burger onvoldoende rechtszekerheid geboden op de vraag wie van beide bevoegd zal zijn om te beslissen op zijn aanvraag.

[...] [Weigering] omgevingsvergunning [...] ten behoeve van de bouw van een woning [...]

[...] Bij besluit van 22 september 2015 heeft de gemeenteraad evenwel, op grond van de hem in artikel 6.5, derde lid, van het Besluit omgevingsrecht (Bor) gegeven

bevoegdheid, een lijst van categorieën van gevallen aangewezen waarvoor een

verklaring van geen bedenkingen niet is vereist. In bijlage A bij dit besluit heeft de

gemeenteraad een lijst van categorieën van gevallen vastgesteld waarvoor wel een

verklaring van geen bedenkingen van de gemeenteraad is vereist. Daarnaast heeft de

gemeenteraad in dit besluit bepaald dat in de overige categorieën van gevallen geen verklaring van geen bedenkingen is vereist, tenzij sprake is van projecten die ingrijpende gevolgen kunnen hebben voor de gemeente en waarover nog niet anderszins een besluit door hem is genomen. Tenslotte is in dit besluit vastgesteld dat er geen verklaring van geen bedenkingen is vereist indien zich één van de in bijlage B omschreven omstandigheden voordoet. Hierbij is bepaald dat geen verklaring van geen bedenkingen is vereist indien: 1. de aangevraagde activiteit niet past binnen de door de raad gestelde kaders en door het college wordt geweigerd om toepassing te geven aan artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 3°, van de Wabo; 2. reeds op voorhand duidelijk is dat de aanvraag om omgevingsvergunning op andere gronden dan planologische moet worden geweigerd.

[...] Naar het oordeel van de rechtbank kan het in bijlage B bij het besluit van 22 september 2015 bepaalde, namelijk dat geen verklaring van geen bedenkingen vereist is indien de aangevraagde activiteit niet past binnen de door de raad gestelde kaders en door het college wordt geweigerd om toepassing te geven aan artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 3°, van de Wabo, niet worden aangemerkt als een rechtsgeldige aanwijzing van een categorie van gevallen. Hiertoe overweegt de rechtbank als volgt. Een dergelijke aanwijzing maakt het antwoord op de vraag of verweerder in het geval van een voorgenomen weigering van de omgevingsvergunning tot het afwijken van het bestemmingsplan bevoegd is om dat besluit zonder voorafgaande verklaring van geen bedenkingen van de gemeenteraad te nemen, alleen afhankelijk van de wil van verweerder. De onder bijlage B bij het besluit van 22 september 2015 genoemde omstandigheden, namelijk dat de aanvraag niet in overeenstemming is met de door de gemeenteraad gestelde kaders zal zich in de meeste gevallen voordoen waarvoor de vergunning nu juist gevraagd wordt, namelijk de gevallen waarin de gevraagde activiteit in strijd is met het bestemmingsplan zoals dat door de gemeenteraad is vastgesteld. Als verweerder voornemens is om de aangevraagde omgevingsvergunning te weigeren hoeft aldus geen verklaring van geen bedenkingen te worden gevraagd en als verweerder voornemens is de vergunning te verlenen moet wel een verklaring worden aangevraagd. Aldus is de vraag wie van beide bevoegd is zich een oordeel te vormen over de toelaatbaarheid en de wenselijkheid van de afwijking van het bestemmingsplan slechts afhankelijk van de wens van verweerder om al dan niet mee te werken met vergunningaanvrager. Op deze wijze wordt, naar het oordeel van de rechtbank, de burger onvoldoende rechtszekerheid geboden op de vraag wie van beide bevoegd zal zijn om te beslissen op zijn aanvraag. Dat is naar het oordeel van de rechtbank in strijd met de rechtszekerheid die een dergelijk aanwijzingsbesluit behoort te borgen. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat bijlage B van het besluit van 22 september 2015 in strijd is met artikel 2.27, eerste lid, van de Wabo gelezen in verbinding met artikel 6.5 van het Bor. Deze aanwijzing is daarom naar het oordeel van de rechtbank onverbindend. [...]

[ECLI:NL:RBNNE:2017:2168](https://www.ecli.nl/nl/RBNNE:2017:2168)

Jurisprudentie WABO-milieu:

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 30-05-2017, SHE 16/3238
([ECLI:NL:RBOBR:2017:2920](#))

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- MK Rechtbank Noord-Nederland, 15-06-2017, ASS 13/189, 13/191 en 13/291
([ECLI:NL:RBNNE:2017:2191](#))
- MK Rechtbank Amsterdam, 24-05-2017 (publ. 21-06-2017), AMS 16/7630
([ECLI:NL:RBAMS:2017:3585](#))

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2017, 531

MK CRvB, 22-06-2017, 15/6775 AW, 16/957 AW, 16/3874 AW

minister van Veiligheid en Justitie, appellant.

ARAR 49g, 96

AMBTENARENRECHT. PASSENDE FUNCTIE. ONTSLAG. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat, nu vaststaat dat de minister betrokkene geen passende functie heeft aangeboden, terwijl moet worden aangenomen dat die wel beschikbaar was, hij niet bevoegd was om betrokkene te ontslaan.

Appellant heeft betrokkene eervol ontslag verleend op grond van artikel 96 ARAR per 1 augustus 2014.

Raad: De kern van het hoger beroep van appellant betreft de vraag of appellant bevoegd was om betrokkene aan het eind van de herplaatsingstermijn eervol ontslag te verlenen. Het geschil op dit punt spitst zich toe op de vraag of partijen met de vaststellingsovereenkomst hebben bedoeld appellant van de verplichting van artikel 49g van het ARAR te ontheffen. Met de rechtbank en betrokkene beantwoordt de Raad deze vraag ontkennend. Weliswaar is in artikel 1 van de vaststellingsovereenkomst zonder voorbehoud bepaald dat aan betrokkene "na ommekomst van de herplaatstingstermijn op 1 augustus 2014 eervol ontslag" zal worden verleend en volgt uit artikel 3 dat dit eerst anders is indien betrokkene voor die datum een andere functie aanvaardt, maar die artikelen kunnen niet los worden gezien van wat overigens in de vaststellingsovereenkomst, alsmede in het na tekening daarvan afgegeven besluit van 29 januari 2013, over de herplaatsing van betrokkene in een andere passende functie is geregeld. Hierbij is (...) vooral van belang dat in artikel 6 van de vaststellingsovereenkomst is bepaald dat "indien (...) een functie beschikbaar is, dan zal werkgever (...) deze in geval van passendheid aanbieden." Deze bepaling laat geen andere uitleg toe dan dat appellant, nadat de passendheid van een dergelijke functie in

overleg door partijen is vastgesteld, verplicht is die functie aan te bieden, hetgeen meer behelst dan een enkel voorleggen of een aanbeveling, zoals appellante heeft betoogd. Nu verder in datzelfde artikel van de vaststellingsovereenkomst uitdrukkelijk is bepaald dat de verplichting van artikel 49j van het ARAR op betrokkene niet van toepassing is, had het voor de hand gelegen, indien appellante met het "zal (...) aanbieden" van een passende functie had willen afwijken van de op hem rustende verplichting van artikel 49g van het ARAR, uitdrukkelijk ook dat artikel in de vaststellingsovereenkomst buiten toepassing te verklaren. Daar komt bij dat B, die de onderhandelingen namens appellante heeft gevoerd, in zijn e-mail van 8 januari 2014 zich desgevraagd akkoord heeft verklaard met de e-mail van dezelfde datum van betrokkene wat betreft het op 8 januari 2014 tussen hen afgesproken punt: "Vaststellingsovereenkomst ontnemt werkgever niet de verplichting in het kader van ARAR om (...) [Raad: betrokkene] een passende functie aan te bieden". Een redelijke uitleg van deze passage brengt mee dat is bedoeld te verwijzen naar de verplichting van artikel 49g van het ARAR. Dat aan de bespreking en deze e-mailberichten van 8 januari 2014 slechts een informele status mag worden toegekend, zoals appellante meent, volgt de Raad niet. Met haar e-mail beoogde betrokkene immers evident de nader gemaakte mondelinge afspraken schriftelijk te bevestigen. Dat B dit ook zo begrepen heeft, blijkt duidelijk uit zijn reactie. Dit leidt tot de conclusie dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat, nu vaststaat dat appellante betrokkene geen passende functie heeft aangeboden, terwijl moet worden aangenomen dat die wel beschikbaar was, hij niet bevoegd was om betrokkene te ontslaan. Het hoger beroep van appellante slaagt daarom niet. (...)

[ECLI:NL:CRVB:2017:2185](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2017, 532

MK CRvB, 13-06-2017, 15/4785 WWB

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

WWB 17

BIJSTAND. BOETE WEGENS VERZWEGEN GEZAMENLIJKE HUISHOUDING. De enkele omstandigheid dat appellante op de hoogte was van die verplichting is, anders dan het college meent, onvoldoende om opzet of grove schuld aan te nemen. Het college heeft verder geen omstandigheden aangevoerd die afwijking van de situatie van gewone verwijtbaarheid rechtvaardigen. Gelet op de financiële omstandigheden van appellante bestaat aanleiding om de boete te matigen.

[ECLI:NL:CRVB:2017:2064](#)

JnB2017, 533

Rechtbank Rotterdam, 21-04-2017 (publ. 16-06-2017), ROT 16/304

Drechtstedenbestuur, verweerder.

BIJZONDERE BIJSTAND. NOTA'S GRIFFIERECHT NIET BINNEN BETAALTERMIJN VOLDAAN. De kosten waarvoor de bijzondere bijstand is aangevraagd, zijn niet gemaakt en kunnen ook niet meer worden gemaakt, omdat de betreffende beroepen inmiddels zijn geëindigd.

Rechtbank: De nota's griffierecht waarvoor eiser bijzondere bijstand heeft aangevraagd, hebben betrekking op twee beroepen wegens het niet tijdig nemen van een besluit op een aanvraag. Het is de rechtbank ambtshalve bekend dat deze procedures niet inhoudelijk zijn behandeld, omdat eiser de nota's griffierecht niet binnen de betaaltermijn heeft voldaan. De beroepen zijn niet-ontvankelijk verklaard en het daartegen ingediende verzet is ongegrond verklaard. Dit betekent dat de kosten waarvoor de bijzondere bijstand is aangevraagd, niet zijn gemaakt en ook niet meer kunnen worden gemaakt, omdat de betreffende beroepen inmiddels zijn geëindigd. Hieruit volgt dat eiser geen procesbelang meer heeft bij een oordeel over de vraag of verweerder terecht zijn aanvragen van 6 juli 2015 en 30 juli 2015 buiten behandeling heeft gesteld. Voor zover eiser heeft aangevoerd dat zijn procesbelang is gelegen in de vergoeding van de misgelopen dwangsommen in de procedures over het niet tijdig beslissen op zijn aanvragen, is de rechtbank van oordeel dat hierin geen procesbelang kan zijn gelegen, reeds omdat niet vaststaat dat ook daadwerkelijk dwangsommen zijn verbeurd.

[ECLI:NL:RBROT:2017:3041](https://ecli.nl/RBROT:2017:3041)

JnB2017, 534

MK CRvB, 06-06-2017 (publ. 22-06-2017), 15/8397 WWB

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

WWB 35 lid 1

BIJZONDERE BIJSTAND. KOSTEN PRIVÉ-DETECTIVE. 1. Het college heeft zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat de kosten van het onderzoek door de privédetective zonder meer niet zijn aan te merken als uit bijzondere omstandigheden voortvloeiende noodzakelijke kosten. Omdat het doel van het onderzoek was het veilig stellen van inkomsten uit kinderalimentatie zijn deze kosten in beginsel aan te merken als noodzakelijk in vorenbedoelde zin. Bestreden besluit vernietigd. 2. De onderzoekskosten, voor zover zij het bedrag van € 4.500,- te boven gaan, kunnen niet als noodzakelijke kosten aangemerkt worden. Het college heeft de aanvraag om bijzondere bijstand terecht afgewezen. Rechtsgevolgen van het te vernietigen besluit blijven derhalve in stand.

[ECLI:NL:CRVB:2017:2166](https://ecli.nl/CRVB:2017:2166)

JnB2017, 535

MK Rechtbank Amsterdam, 05-04-2017 (publ. 21-06-2017), AMS 16/4202

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam, verweerder.

Participatiewet (PW) 36

Verordening Individuele inkomensvoet Participatiewet (de Verordening) van de gemeente Amsterdam

PARTICIPATIEWET. AFWIJZING INDIVIDUELE INKOMENSTOESLAG. Het bij verordening aanwijzen van categoriale doelgroepen, waardoor iedereen die niet tot die aangewezen doelgroep behoort, wordt uitgesloten van de individuele inkomensvoet, acht de rechtbank in strijd met het bepaalde in artikel 36 PW.
[ECLI:NL:RBAMS:2017:3577](https://ecli.nl/RBAMS:2017:3577)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2017, 536

MK CRvB, 21-06-2017, 16/1434 WLZ

CAK.

Wet langdurige zorg (Wlz)

Besluit langdurige zorg (Blz) 3.3.2.3 lid 2

WET LANGDURIGE ZORG. EIGEN BIJDRAGE. VERZOEK PEILJAARVERLEGGING.

Appellant houdt, ook als rekening wordt gehouden met de definitieve aanslag over 2015, maandelijks niet minder over dan de zak- en kleedgeldgrens. CAK heeft daarom het verzoek om peiljaarverlegging terecht afgewezen.

Het CAK heeft de aanvraag van appellant om peiljaarverlegging afgewezen.

Raad: De rechtbank is met juistheid tot de conclusie gekomen dat de beroepsgrond van appellant dat CAK ten onrechte bij de berekening van de eigen bijdrage zijn spaargeld heeft betrokken, niet kan slagen. De rechtbank heeft terecht verwezen naar vaste rechtspraak van de Raad (zie bijvoorbeeld de uitspraken van de Raad van 16 december 2015, [ECLI:NL:CRVB:2015:4761](https://ecli.nl/CRVB:2015:4761) en 13 januari 2016, [ECLI:NL:CRVB:2016:83](https://ecli.nl/CRVB:2016:83)), waarin de Raad heeft geoordeeld dat de hoogte van de eigen bijdrage die wordt geheven voor zorg mede afhankelijk mocht worden gesteld van 8% van het vermogen van de verzekerde. Deze rechtspraak heeft betrekking op de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten en het Bijdragebesluit Zorg. Deze wet- en regelgeving is met ingang van 1 januari 2015 vervangen door de Wlz en het Blz. Er is geen aanleiding voor het oordeel dat niet hetzelfde heeft te gelden onder de Wlz en het Blz. De rechtbank heeft in dit verband terecht verwezen naar artikel 3.3.2.3, tweede lid, van het Blz waarin, voor zover van belang, is bepaald dat bij de (voorlopige) vaststelling van het bijdrageplichtig inkomen rekening wordt gehouden met 8% van het te verwachten vermogen van de ongehuwde verzekerde.

In hetgeen appellant in hoger beroep naar voren heeft gebracht, in het bijzonder de nadere informatie van de Belastingdienst, heeft de Raad geen steun gevonden om tot een ander oordeel te komen dan waartoe de rechtbank is gekomen. Uit de (...) brief van CAK van 12 april 2017 en de toelichting daarop ter zitting blijkt dat appellant, ook als rekening wordt gehouden met de definitieve aanslag over 2015, maandelijks niet minder overhoudt dan de zak- en kleedgeldgrens. CAK heeft daarom het verzoek om peiljaarverlegging terecht afgewezen.

[ECLI:NL:CRVB:2017:2178](https://ecli.nl/CRVB:2017:2178)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Wet natuurbescherming

JnB2017, 537

Rechtbank Oost-Brabant, 02-06-2017 (publ. 19-06-2017), SHE 17/531

staatssecretaris van Economische Zaken, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2

Natuurbeschermingswet 1998 (Nbw) 20 lid 2

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.5, 2.10 lid 1 aanhef en onder b, 9.10 lid 2

WET NATUURBESCHERMING. De minister (staatssecretaris) van Economische Zaken is in dit geval bevoegd inzake besluiten ingevolge de Wnb. Dat eiser met een drone filmpjes maakt in Natura 2000-gebieden maakt niet dat zijn belang rechtstreeks is betrokken bij besluiten om de toegang tot die gebieden te beperken.

[...] [Besluiten] verweerder om de toegang te beperken tot een vijftal Natura 2000-gebieden.

[...] In artikel 1, tweede lid, van de besluiten is bepaald dat het verboden is om een zodanige wijze modelvliegtuigen/modelluchtvaartuigen (drones UAS of RPAS) inbegrepen) te besturen dat deze zich bevinden in of boven het Natura 2000-gebied.

[...] De primaire besluiten zijn gebaseerd op de - toen nog geldende -

Natuurbeschermingswet 1998 (Nbw). Ingevolge artikel 20, tweede lid, van de Nbw was Onze Minister (de minister van Economische Zaken) bevoegd de toegang tot een Natura 2000-gebied beperken, als het betreffende Natura 2000-gebied werd beheerd door, of die onder verantwoordelijkheid vielen, van Onze Minister of een van Onze andere Ministers.

Ingevolge artikel 9.10, tweede lid, van de op 1 januari 2017 in werking getreden Wet natuurbescherming (Wnb) worden bezwaarschriften die betrekking hebben op besluiten die zijn genomen krachtens de Nbw, waarop nog niet is beslist op 1 januari 2017, vanaf dat tijdstip overeenkomstig het bepaalde bij en krachtens de Wnb behandeld. Dit betekent onder meer dat wanneer sprake zou zijn van een wijziging van het bevoegd gezag onder de Wnb, het nieuwe bevoegd gezag moet beslissen op een vóór 1 januari 2017 bij het oude bevoegd gezag ingediend bezwaar.

Op grond van artikel 2.5 van de op 1 januari 2017 in werking getreden Wet natuurbescherming (Wnb) zijn gedeputeerde staten bevoegd om de toegang tot een in hun provincie (geheel of gedeeltelijk) gelegen Natura 2000-gebied te verbieden of te beperken, indien dat nodig is gelet op de instandhoudingsdoelstellingen voor dat gebied. In artikel 2.10, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wnb is bepaald dat ingeval een Natura 2000-gebied geheel of gedeeltelijk wordt beheerd door één van Onze andere Ministers voor dat gebied, onderscheidenlijk dat gedeelte de in artikel 2.5 bedoelde bevoegdheden berusten bij Onze minister.

Onder "Onze minister" wordt ingevolge artikel 1.1 van de Wnb verstaan Onze Minister van Economische Zaken.

De primaire besluiten zijn door de staatssecretaris (die gelijkgesteld wordt met de minister) van Economische Zaken genomen, "handelende in overeenstemming met de Minister van Infrastructuur en Milieu". Omdat de betreffende Natura 2000-gebieden geheel of ten dele worden beheerd door de Minister van Infrastructuur en Milieu, is, gelet op het bepaalde in artikel 2.10, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wnb, de Minister van Economische zaken bevoegd om te besluiten om de toegang tot die gebieden te verbieden of te beperken.

Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich terecht bevoegd geacht om de primaire besluiten te nemen.

[...] Eiser heeft geen feiten en omstandigheden aangevoerd in verband waarmee zou moeten worden geoordeeld dat ondanks de afstand van zijn woning in Eindhoven tot de betreffende Natura 2000-gebieden een objectief en persoonlijk belang van hem rechtstreeks door de primaire besluiten zou worden geraakt. Dat eiser met drones filmpjes maakt die door anderen op internet worden bekeken, heeft verweerder terecht niet doorslaggevend geacht.

Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat zijn belang zich onderscheidt van andere dronebezitters die in de betreffende gebieden soortgelijke activiteiten wensen te ontplooiën.

De conclusie is dat eiser geen belanghebbende is bij het bestreden besluit als bedoeld in artikel 1:2, eerste lid, van de Awb. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2017:3078](https://www.eclinet.nl/zoek?q=ECLI:NL:RBOBR:2017:3078)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2017, 538

MK ABRS, 21-06-2017, 201604357/1/A3

korpschef van politie, appellant.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 10 lid 2

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Openbaarmaking namen van ambtenaren en namen van andere personen. Ten aanzien van de namen van ambtenaren kunnen vier categorieën worden onderscheiden: namen van de opstellers van het [..]-rapport, namen van ambtenaren die getuigenverklaringen hebben afgelegd, namen van ambtenaren die in de getuigenverklaringen worden genoemd en namen van ambtenaren die in de bevindingen van de opstellers worden genoemd. De Afdeling oordeelt dat de korpschef openbaarmaking van deze namen heeft mogen weigeren. De korpschef heeft voorts mogen stellen dat de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer zich verzet tegen openbaarmaking van de naam van verdachten. De korpschef heeft openbaarmaking van de naam van de raadvrouw ten onrechte geweigerd met een beroep op de weigeringsgrond van artikel 10, tweede lid, aanhef en onder

e, van de Wob.

[ECLI:NL:RVS:2017:1665](https://ecli.nl/rvs/2017:1665)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2017, 539

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 19-06-2017, AWB 17/3430

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 14

REGULIER. Definitieve regeling langdurig verblijvende kinderen. Het vereiste van een verblijfstermijn van vijf jaar na indiening van de asielaanvraag voordat de leeftijd van 18 jaar wordt bereikt is niet kennelijk onredelijk.

Afwijzing van een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking verband houdende met het doel "niet-tijdelijke humanitaire omstandigheden op grond van de Definitieve regeling langdurig verblijvende kinderen". [...]

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in de uitspraken van 22 oktober 2014 ([ECLI:NL:RVS:2014:3890](https://ecli.nl/rvs/2014:3890)) en 15 juli 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:2075](https://ecli.nl/rvs/2016:2075))), behelst de Definitieve regeling begunstigend beleid tot het voeren waarvan verweerder niet op grond van enige internationale of wettelijke verplichting was gehouden. Bij het vaststellen van dat beleid heeft verweerder dan ook veel beleidsvrijheid.

De rechtbank overweegt voorts dat de Definitieve regeling blijkens de gestelde voorwaarden slechts op een beperkte categorie vreemdelingen van toepassing is. Zoals reeds eerder overwogen, komt verweerder bij de bepaling van welke groepen personen onder de Definitieve regeling vallen, een grote mate van beleidsvrijheid toe. Dit maakt dat niet licht geoordeeld kan worden dat het onderscheid dat daarmee ontstaat tussen vreemdelingen die wel en vreemdelingen die niet onder het beleid vallen, niet gerechtvaardigd moet worden geacht. Blijkens de Definitieve regeling heeft verweerder de groep vreemdelingen die op grond van deze regeling in aanmerking komt voor een afgeleide verblijfsvergunning beperkt tot diegenen die - voor zover van belang - tenminste vijf jaar voor het bereiken van de leeftijd van 18 jaar een aanvraag voor een verblijfsvergunning asiel hebben ingediend en na die aanvraag tenminste vijf jaar in Nederland hebben verbleven. Uit de tekst van de Definitieve regeling en de daarbij behorende toelichting kan naar het oordeel van de rechtbank niet worden afgeleid dat verweerder de bedoeling heeft gehad deze regeling ruimer te doen interpreteren. Uit de brief van verweerder aan de Tweede Kamer van 21 december 2012 (kenmerk 2012-0000664810) over het doel en de achtergrond van de Definitieve regeling blijkt voorts dat het doel van de regeling is om te voorkomen dat kinderen de dupe worden van langdurig verblijf in Nederland, dat te wijten is aan procedures die in het verleden soms lang duurden, het niet meewerken aan vertrek en het stapelen van procedures door

ouders, of een combinatie van deze factoren. De Definitieve regeling moet voorkomen dat er in de toekomst opnieuw discussies ontstaan over lang in Nederland verblijvende kinderen en de rol en verantwoordelijkheid van de overheid ten opzichte van deze, veelal uitgedeelde, vreemdelingen. De doelgroep van de Definitieve regeling is dus de groep minderjarige kinderen met een asielverleden, die al zeer lang in een onzekere situatie in Nederland verblijven. In dit licht bezien, mede gelet op het feit dat het hier gaat om begunstigend beleid, is de rechtbank van oordeel dat het vereiste van een verblijfstermijn van vijf jaar na indiening van de asielaanvraag voordat de leeftijd van 18 jaar wordt bereikt niet kennelijk onredelijk is. Het is tussen partijen niet in geschil dat eiseres 1 niet aan deze voorwaarde voldoet. Verweerder heeft de aanvraag dan ook in redelijkheid reeds op grond van dit beleids criterium van de Regeling kunnen afwijzen. [ECLI:NL:RBDHA:2017:6709](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2017/6709)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schengen

JnB2017, 540

PREJUDICIËLE VERWIJZING, Finland, 15-06-2017, [zaak C-240/17 - E](#)

SUO 25 lid 2

Schengenuitvoeringsovereenkomst. Verplichting tot overleg. Inreisverbod vanwege veroordelingen.

De Finse immigratiedienst heeft op 21 januari 2015 besloten om verzoeker terug te sturen naar diens land van herkomst, Nigeria, en hem een inreisverbod voor onbepaalde tijd voor het hele Schengengebied op te leggen, hoewel hij houder is van een door Spanje afgegeven verblijfstitel die op 11 februari 2018 verstrijkt. Verzoeker vormt vanwege veroordelingen wegens ernstige drugsdelicten een gevaar voor de openbare orde en de veiligheid. Heeft de verplichting tot overleg in de zin van artikel 25, lid 2, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst rechtsgevolgen waarop een derdelander zich kan beroepen, wanneer een overeenkomst-sluitende staat tegen hem een inreisverbod voor het hele Schengengebied uitvaardigt en terugkeer naar zijn land van herkomst gelast op grond dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde en de veiligheid? Dient het overleg dan plaats te vinden vóór de uitvaardiging van een inreisverbod of kan het overleg enkel plaatsvinden nadat het terugkeerbesluit is vastgesteld en een inreisverbod is uitvaardigd?

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2017, 541

MK ABRS, 21-06-2017, 201505478/1/V1 en 201605532/1/V1

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Richtlijn 2003/86/EG 12 lid 1

Vw 2000 29 lid 2 lid 4

ASIEL. Nareis. Prejudiciële vragen. Staat de Gezinsherenigingsrichtlijn toe dat een aanvraag om gezinshereniging wordt afgewezen om de enkele reden dat die aanvraag buiten de termijn van drie maanden is ingediend?

Staat het stelsel van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van de Europese Unie van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (PB 2003 L 251, met rectificatie in PB 2012 L 71) in de weg aan een nationale regel als aan de orde in de hoofdingen op grond waarvan een verzoek om in aanmerking te komen voor gezinshereniging op basis van de gunstiger bepalingen van hoofdstuk V kan worden afgewezen om de enkele reden dat dit niet is ingediend binnen de in artikel 12, eerste lid, derde alinea, vermelde termijn?

Is voor de beantwoording van deze vraag van belang dat het mogelijk is om in geval van overschrijding van voormelde termijn, al dan niet na een afwijzing, een verzoek om gezinshereniging in te dienen waarbij wordt beoordeeld of is voldaan aan de in artikel 7 van richtlijn 2003/86/EG gestelde vereisten en rekening wordt gehouden met de in de artikelen 5, vijfde lid, en 17 vermelde belangen en omstandigheden?

[ECLI:NL:RVS:2017:1609](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rvs/2017/1609)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2017, 542

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 07-06-2017 (publ. 20-06-2017), AWB 16/17567

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 29 lid 1 b

ASIEL. Soennitische moslim uit Irak. Bagdad in dit geval geen vestigingsalternatief.

Eiser is een soennitische moslim afkomstig uit Irak, niet zijnde Bagdad. In deze zaak staat ter discussie of verweerder Bagdad terecht als vestigingsalternatief voor eiser heeft aangemerkt.

Uit de informatie van de UNHCR-rapporten trekt de rechtbank de conclusie dat het sponsorvereiste niet wettelijk is gereguleerd en willekeurig wordt toegepast.

Toegangsbeperkingen zijn niet altijd duidelijk gedefinieerd, de implementatie ervan kan variëren en de toelatingsvoorwaarden zijn onderhevig aan frequente willekeurige veranderingen. De (wijziging van) toelatingseisen worden niet officieel aangekondigd.

Daarbij is nog van belang dat de autoriteiten zich het recht voorbehouden om naar eigen goeddunken toegang te weigeren, ook al wordt voldaan aan alle vereisten. Eenduidige, transparante en actuele toelatingsvoorwaarden voor ontheemden ontbreken dan ook.

Verder trekt de rechtbank de conclusie dat ontheemden die geen connecties in Bagdad hebben, afhankelijk zijn van de welwillendheid van andere mensen om te fungeren als sponsor. Daarbij komt dat ontheemde soennieten, vooral die afkomstig uit IS-gebied, naar het zich laat aanzien collectief worden beschouwd als een bedreiging voor de veiligheid vanwege een toegedichte associatie met IS.

De rechtbank is dan ook van oordeel dat het op dit moment onzeker is dat eiser toegang kan verkrijgen tot Bagdad en dat van hem kan worden verlangd dat hij zich daar vestigt in het kader van een vestigingsalternatief.

Daarbij vindt de rechtbank van belang dat uit het UNHCR-rapport van 14 november 2016 ook blijkt dat het gebrek aan sponsoring, waar nodig, en/of het gebrek aan documentatie, waarschijnlijk leidt tot arrestatie en/of druk om terug te keren naar het gebied van herkomst. Deze informatie bevestigt eens te meer dat Bagdad voor eiser geen vestigingsalternatief kan zijn.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:6568](https://ecli.nl/RBDHA:2017:6568)

JnB2017, 543

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 19-05-2017 (publ. 20-06-2017), AWB 17/8268 & 17/8277

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Richtlijn 2013/32/EU 17 lid 3

ASIEL. Nu verweerder in dit geval categorisch alle correcties en aanvullingen buiten beschouwing heeft gelaten bij de beoordeling van de aanvraag van eiser, terwijl verweerder heeft gesteld dat het maken van correcties en aanvullingen vormvrij is en hij bovendien geen voorbeelden heeft gegeven van correcties en aanvullingen die niet leesbaar zouden zijn, heeft verweerder onzorgvuldig gehandeld.

De rechtbank stelt vast dat verweerder, zoals ter zitting bevestigd door verweerders gemachtigde, alle correcties en aanvullingen op het nader gehoor buiten beschouwing heeft gelaten omdat sprake zou zijn van wijzigingen in of aanvullingen van verklaringen die eiser tijdens het nader gehoor heeft afgelegd, zonder dat daarvoor een nadere toelichting wordt gegeven. Naar het oordeel van de rechtbank mist deze stelling van verweerder feitelijke grondslag, nu niet alle correcties en aanvullingen zodanige inhoudelijke wijzigingen in of aanvullingen van verklaringen van eiser betreffen, dat eiser hierop een nadere toelichting behoort te geven. Immers, een deel van de correcties en aanvullingen zijn bedoeld om kennelijke onjuistheden (bijvoorbeeld het veranderen van 'Daye Fall' op p. 10 van het rapport van nader gehoor in 'Baye Fall') of taalkundige onjuistheden of tikfouten (bijvoorbeeld het veranderen van 'metaal' op p. 18 van het rapport van nader gehoor in 'meteen') weg te nemen, of om een verklaring nader te verduidelijken (bijvoorbeeld door aan te vullen dat met 'daar' wordt bedoeld 'in Spanje'; p. 4 van het rapport van nader gehoor). Bij dergelijke correcties en aanvullingen behoeft eiser geen nadere toelichting te geven waarom deze zijn gemaakt.

Nu verweerder in dit geval categorisch alle correcties en aanvullingen buiten beschouwing heeft gelaten bij de beoordeling van de aanvraag van eiser, terwijl verweerder heeft gesteld dat het maken van correcties en aanvullingen vormvrij is en hij bovendien geen voorbeelden heeft gegeven van correcties en aanvullingen die niet leesbaar zouden zijn, heeft verweerder onzorgvuldig gehandeld. Het beroep is reeds daarom gegrond en het bestreden besluit komt voor vernietiging in aanmerking. De rechtbank benadrukt hierbij dat de vreemdeling niet alleen door het afleggen van verklaringen tijdens het nader gehoor, maar ook door middel van de mogelijkheid om

correcties en aanvullingen op die verklaringen in te brengen, in de gelegenheid is om zijn relaas naar voren te brengen en daarmee zijn verzoek om internationale bescherming te staven. De rechtbank wijst in dit verband op paragraaf 3.2.1.1 van de Werkinstructie 2014/10 van 1 januari 2015 (WI 2014/10) en op artikel 17, derde lid, Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking; de Procedurerichtlijn), waarin is bepaald dat de lidstaten ervoor zorgen dat de verzoeker, bij de afsluiting van het persoonlijke onderhoud of binnen een bepaalde termijn voordat de beslissingsautoriteit een beslissing neemt, in de gelegenheid wordt gesteld om mondeling en/of schriftelijk opmerkingen te maken en/of opheldering te verschaffen over verkeerd vertaalde passages of misvattingen in het verslag of de schriftelijke weergave. De betekenis van de correcties en aanvullingen moet derhalve niet worden onderschat.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:6679](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2017/6679)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2017, 544

HvJEU, Conclusie A-G Sharpston, 20-06-2017, C-670/16

Verordening (EU) 604/2013 21 lid 1, 27 lid 1

DUBLINVERORDENING. Een asielzoeker kan opkomen tegen de beslissing van een lidstaat hem naar een andere lidstaat over te dragen in het geval dat het door de eerste lidstaat verzonden overnameverzoek niet binnen de genoemde termijn in de Dublinverordening is ingediend.

In the light of all the above considerations I am of the opinion that the court should answer the questions raised by the Verwaltungsgericht Minden (Administrative Court, Minden, Germany) as follows:

(1) Article 27(1) of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council of 26 June 2013 establishing the criteria and mechanisms for determining the Member State responsible for examining an application for international protection lodged in one of the Member States by a third-country national or a stateless person, read in the light of recital 19 of that regulation, should be interpreted as meaning that an applicant for international protection is entitled to bring an appeal or review against a transfer decision made as the result of a take charge request where the requesting Member State did not comply with the time limit laid down in Article 21(1) of that regulation when submitting such a request.

(2) In those circumstances, the question whether the requested Member State agrees to the take charge request is irrelevant. The position remains the same where the requested Member State becomes the Member State responsible for examining the application for international protection by virtue of Article 22(7) of Regulation No 604/2013.

(3) There is no need to answer Question 3.

(4) The period of three months referred to in the first subparagraph of Article 21(1) of Regulation No 604/2013 provides the general time limit within which take charge requests must be made. The shorter period of two months laid down in the second subparagraph of Article 21(1) applies in those cases where a comparison of fingerprints obtained pursuant to Article 9(1) of the Eurodac Regulation reveals a positive hit within the meaning of Articles 2(d) and 14(1) of that regulation. That period of two months is not in addition to the general time limit of three months and therefore cannot start after the period laid down in the first subparagraph of Article 21(1) of Regulation No 604/2013 has expired.

(5) An application for international protection is deemed to have been lodged within the meaning of Article 20(2) of Regulation No 604/2013 when a form or report reaches the competent authorities designated for the purposes of fulfilling a Member State's obligations under Article 35(1) of that regulation. In that respect: (i) a certificate of registration as an asylum seeker is not a form or report; (ii) the competent authority so designated is that which is responsible for receiving an application for international protection which is lodged in the Member State concerned; and (iii) the application is deemed to have reached the competent authority in accordance with the national rules which give effect to Directive 2013/32/EU of the European Parliament and of the Council of 26 June 2013 on common procedures for granting and withdrawing international protection.

(6) A delay between the issue of a certificate registering an individual as an applicant for international protection and the submission of a take charge request cannot result in the requesting Member State being required to exercise its discretion under Article 17(1) of Regulation No 604/2013.

(7) There is no need to answer Question 7.

(8) Whilst a take charge request pursuant to Article 21(1) of Regulation No 604/2013 should be made on a form such as that set out in Annex I to Commission Implementing Regulation (EU) No 118/2014 of 30 January 2014 amending Regulation (EC) No 1560/2003 laying down detailed rules for the application of Council Regulation (EC) No 343/2003 establishing the criteria and mechanisms for determining the Member State responsible for examining an asylum application lodged in one of the Member States by a third-country national, it is not necessary for the requesting Member State to include in that form the date of the first informal request for international protection or the date when the certificate of registration as an applicant for international protection was issued.

[ECLI:EU:C:2017:480](#)

Bij deze conclusie is een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2017, 545

PREJUDICIËLE VERWIJZING, België, 15-06-2017, [zaak C-246/17 - Diallo](#)

Richtlijn 2003/86/EG 5 lid 4

Richtlijn 2004/38/EG 10 lid 1

Handvest grondrechten EU 7, 20, 21, 41

VERBLIJFSRICHTLIJN. Moet termijnoverschrijding tot gevolg hebben dat het verblijfsrecht automatisch wordt toegekend, zonder dat wordt nagegaan of aan de toekenningsvoorwaarden is voldaan?

Verzoeker heeft op 25 november 2014 een aanvraag verblijfskaart ingediend als 'bloedverwant in de opgaande lijn' van een in België verblijvend kind met de NL nationaliteit. Dit wordt afgewezen en hij wordt gesommeerd het land te verlaten. Na nietigverklaring van het afwijzende besluit neemt verweerder een nieuw negatief besluit omdat verzoeker niet binnen de gestelde termijn zou hebben bewezen aan de voorwaarden te voldoen, te weten middelen van bestaan waartoe hij alleen loonbriefjes van seizoensarbeid heeft laten zien en het gezag over het kind (wiens moeder in Nederland is gedetineerd). Bovendien is er onduidelijkheid over de verblijfplaats van het kind, bewijs dat het te zijnen laste komt ontbreekt. Verzoeker gaat opnieuw in beroep. De verwijzende rechter erkent dat de intrekking onrechtmatig was. Het gaat in casu om de termijn waarbinnen een verblijfskaart moet worden afgegeven (zes maanden), teneinde een snelle en doeltreffende administratieve procedure te garanderen (handvest artikel 41). Dit zou in het gedrang komen indien werd toegestaan dat een beslissing, die vóór het verstrijken van de termijn van zes maanden wordt genomen, zonder tijdslimiet aan de betrokkene mag worden betekend, waardoor de afgifte van de verblijfskaart of de weigering ervan voor lange tijd wordt uitgesteld. De verwijzende rechter constateert dat verzoeker niet betwist dat hij niet aan het bestaansmiddelenvereiste voldoet. Op die grond zou een weigering tot toekenning verblijfsrecht gerechtvaardigd zijn. Maar de vraag is of het feit dat sprake is van termijnoverschrijding de automatische toekenning van het verblijfsrecht als gevolg moet hebben, zonder dat wordt nagegaan of aan de toekenningsvoorwaarden is voldaan.

JnB2017, 546

PREJUDICIËLE VERWIJZING, Denemarken, 15-06-2017, [zaak C-230/17 – Deha Altiner et Ravn](#)

VWEU 21

Richtlijn 2004/38/EG

VERBLIJFSRICHTLIJN. Ruime tijdsverloop tussen gebruikmaken van het recht op vrij verkeer en het tijdstip van het indienen van de aanvraag voor gezinshereniging. Geen sprake meer van een 'natuurlijk gevolg'?

Eerste verzoekster is geboren in 2004 in Turkije en Turks staatsburger. Haar vader, ook van Turkse nationaliteit, is in 2008 zonder reisdocument naar Denemarken gereisd en heeft dezelfde dag asiel aangevraagd. Dat verzoek is in 2011 afgewezen, alsmede zijn verzoek om een humanitaire verblijfsvergunning. De vader is op 26 oktober 2010 met een Deense vrouw getrouwd (tweede verzoekster). Het paar heeft een tijdje gependeld tussen Denemarken en Zweden. Sinds oktober 2014 woont het paar in Denemarken waar de vader sinds 2014 over een EU-verblijfskaart beschikt. In 2015 komt de vader met zijn Turkse ex-vrouw overeen dat voor dochter gezinshereniging in Denemarken wordt aangevraagd. Dit verzoek wordt afgewezen. Volgens de Deense migratiedienst komt de dochter niet in aanmerking voor gezinshereniging: dat hangt samen met het ruime tijdsverloop tussen de pendel van tweede verzoekster tussen Zweden en Denemarken

(gebruikmakend van het recht op vrij verkeer) en het tijdstip van het indienen van de aanvraag. Er is dan geen sprake van een 'natuurlijk gevolg'. Bij de verwijzende rechter beargumenteren verzoeksters uitvoerig waarom in casu het afgeleide verblijfsrecht niet vervalt door het verstrijken van enige tijd tussen de activiteit waaraan het recht van vrij verkeer wordt ontleend en de uitoefening van dat recht. Verweester herhaalt haar eerder geuite bezwaren: door de lange tussenperiode is in casu sprake van een zuiver interne situatie waarin de EU-regels niet van toepassing zijn.

JnB2017, 547

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 01-06-2017 (publ. 19-06-2017), AWB 16/6422-T

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

VWEU 21

Richtlijn 2004/38/EG 7

Vw 2000 9

VERBLIJFSRICHTLIJN. Rechtmatig verblijf als familielid van een gemeenschapsonderdaan. Belgiëroute. Verweerder heeft niet aannemelijk gemaakt dat in dit geval sprake is van rechtsmisbruik.

Niet in geschil is dat referent en eiseressen, tussen wie sinds de geboorte van referent daadwerkelijk gezinsleven bestaat, zich daadwerkelijk tezamen naar België hebben begeven, aldaar daadwerkelijk tezamen in een aaneengesloten periode van 1 september 2014 tot en met 30 maart 2015 hebben verbleven en gedurende hun verblijf in België hun gezinsleven daadwerkelijk hebben bestendigd. Daarmee is het door de Verblijfsrichtlijn beoogde doel bereikt. Van een "schijnverblijf" of van een "schijngezinsleven" is geen sprake. Tevens staat vast dat referent en eiseressen gedurende hun verblijf in België daadwerkelijk over een verzekering hebben beschikt die de ziektekosten in België volledig heeft gedekt. Dat referent en eiseressen tijdens hun verblijf in België geen *eigen* bestaansmiddelen hadden om in hun levensonderhoud te voorzien maar dat zij van derden bestaansmiddelen hebben ontvangen om in hun levensonderhoud te voorzien, is geen omstandigheid die het standpunt van verweerder over het gestelde rechtsmisbruik ondersteunt. Artikel 7, eerste lid, aanhef en onder b), van de Verblijfsrichtlijn spreekt immers niet over *eigen* bestaansmiddelen waarover de Unieburger dient te beschikken. Slechts is vereist dat de Unieburger over voldoende bestaansmiddelen beschikt. De herkomst van die middelen is niet relevant. De rechtbank vindt voor dit oordeel steun in punt 33 van het eerder aangehaalde arrest Zhu en Chen [HvJEU, 19 oktober 2004, [ECLI:EU:C:2004:639](#)] en in de uitspraak van de ABRvS van 3 september 2013 ([ECLI:NL:RVS:2013:1068](#)).

Weliswaar blijkt uit de door eiseressen overgelegde gegevens, waaronder de met STIL gesloten overeenkomst, dat referent en eiseressen zich naar België hebben begeven om aldaar een (afgeleid) verblijfsrecht te verkrijgen en dat zij niet langer in België beoogden te verblijven dan met het oog op dat doel noodzakelijk was, maar ook deze omstandigheid ondersteunt het standpunt van verweerder over het gestelde rechtsmisbruik niet. De bedoelingen waarmee een Unieburger en diens familieleden in een gastlidstaat hebben verbleven zijn immers irrelevant voor hun recht van toegang tot

en verblijf op het grondgebied van de gastlidstaat, zolang zij reëel en daadwerkelijk in die gastlidstaat hebben verbleven en daadwerkelijk hun gezinsleven tijdens dat verblijf hebben bestendigd. De rechtbank vindt voor dit oordeel steun in het eerder aangehaalde arrest Levin [HvJEU, 23 maart 1982, [ECLI:EU:C:1982:105](#)] en het eerder aangehaalde arrest Akrich [HvJEU, 23 september 2003, [ECLI:EU:C:2003:491](#)].
[ECLI:NL:RBDHA:2017:6557](#)

JnB2017, 548

**Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 22-05-2017 (publ. 19-06-2017),
AWB 16/22534**

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

VWEU 20

Richtlijn 2004/38/EG 16

Vw 2000 9 lid 2

Vb 8.17

VERBLIJFSRICHTLIJN. Aan een duurzaam verblijfsrecht als burger van de Unie kan niet de voorwaarde van voldoende middelen van bestaan worden gesteld.

Verweerder heeft de aanvraag van eiseres tot afgifte van een document 'duurzaam verblijf burgers van de Unie' als bedoeld in artikel 9, tweede lid, Vw afgewezen.

Vaststaat dat eiseres een rechtstreeks uit artikel 20 VWEU voortvloeiend verblijfsrecht heeft als bedoeld in de arresten Zambrano [HvJEU, 8 maart 2011, [ECLI:EU:C:2011:124](#)] en Dereci [HvJEU, 15 november 2011, [ECLI:EU:C:2011:734](#)] sinds in elk geval 15 april 2011, en derhalve ten tijde van belang een periode langer dan vijf jaar. Daarnaast is niet in geschil dat eiseres op grond van dat verblijfsrecht in beginsel aanspraak kan maken op een duurzaam verblijfsrecht in de zin van artikel 16 van de Verblijfsrichtlijn en artikel 8.17 Vb. In geschil is of eiseres daarvoor dient te beschikken over voldoende bestaansmiddelen als bedoeld in artikel 7, eerste lid, aanhef en onder b, van de Verblijfsrichtlijn en artikel 8.12, eerste lid, aanhef en onder b, Vw.

De rechtbank beantwoordt die vraag ontkennend. In artikel 16 van de Verblijfsrichtlijn wordt aan het duurzaam verblijfsrecht niet de voorwaarde verbonden dat de burger van de Unie of zijn familielid beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Integendeel, in voormelde bepaling wordt benadrukt dat dit recht niet is onderworpen aan de voorwaarden van hoofdstuk III, waaronder artikel 7, van de Verblijfsrichtlijn. De verwijzing in artikel 8.17, eerste lid, Vb naar artikel 8.7 Vb betekent dan ook niet dat de vreemdeling, om aanspraak te kunnen maken op het duurzaam verblijfsrecht, dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 8.12 Vb.

Voor zover verweerder heeft bedoeld te betogen dat het verblijfsrecht van eiseres als bedoeld in het arrest Zambrano al was geëindigd voordat de termijn van vijf jaar, als bedoeld in artikel 16, eerste lid, van de Verblijfsrichtlijn en artikel 8.17, eerste lid, Vb, is afgelopen, omdat eiseres sinds 2010 een uitkering uit de openbare kas ontvangt, kan hij daarin evenmin worden gevolgd. Uit de arresten Zambrano en Dereci volgt immers niet dat een voorwaarde voor het uit artikel 20 VWEU voortvloeiende verblijfsrecht is, dat de vreemdeling beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Die eis zou zich ook niet verdragen met de strekking van die arresten. Het gaat er immers om dat de situatie

dient te worden voorkomen dat de kinderen van eiseres, burgers van de Unie, wegens hun afhankelijkheid van eiseres feitelijk zouden worden gedwongen met eiseres het grondgebied van de Unie te verlaten. Die situatie zou alsnog ontstaan indien aan eiseres het verblijfsrecht wordt ontzegd omdat zij niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen.

De rechtbank verklaart het beroep gegrond en draagt verweerder op het gevraagde document 'duurzaam verblijf burgers van de Unie' zo snel als mogelijk aan eiseres af te geven.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:6615](#)

[Naar inhoudsopgave](#)